

POSTANOWIENIE

OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO

OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH (...)

z dnia 11 kwietnia 2018 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) w składzie:

Przewodniczący: r. pr. D. M.

Sędziowie: r. pr. M. B. (sprawozdawca)

r. pr. Z. P.

Protokolant: r.pr. K. C.

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego: r. pr. S. G.

w sprawie zażalenia A. W. na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o umorzeniu dochodzenia z dnia 2 stycznia 2018 r. w sprawie r.pr. D. K. (1) o naruszenie ustawy o radcach prawnych i Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

POSTANOWIŁ:

1.

Na podstawie art. 437 § 1 Kodeksu Postępowania Karnego w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 2 stycznia 2018 r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie o sygnaturze RD 94/17.

2.

Na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych kosztami postępowania w wysokości 920 zł (słownie: dziewięćset dwadzieścia złotych) obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych we W..

OSD 12/18

UZASADNIENIE

W dniu 20 sierpnia 2017 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. na skutek skargi A. W. wszczęła dochodzenie w sprawie dopuszczenia się przez radcę prawnego D. K. (1), przewinienia dyscyplinarnego polegającym na naruszeniu postanowień art. 6, art. 8, art. 12 ust.1, art. 44 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz.U.2016.233 z dnia 2016.02.25, ze zm.).

W skardze A. W. wskazała, że r.pr. D. K. (1) był jej pełnomocnikiem wyznaczonym z urzędu w sprawie toczącej się przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym we W. w sprawie skargi na rozstrzygnięcie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w L. w przedmiocie odmowy przyznania świadczenia pielęgnacyjnego (sygn. akt.: SKO/RŚ-423/19/2015 r.). W ocenie skarżącej r.pr. D. K. (1) nie wywiązywał się z obowiązku kontaktowania się z nią i informowania o stanie sprawy w szczególności nie przesłał na życzenie skarżącej kopii skargi złożonej

do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we W., nie określił czasu, w którym zazwyczaj skarżąca mogła się telefonicznie kontaktować z r.pr. D. K. (1).

W dniu 22 września 2017 r. pismem przesłanym na adres r.pr. D. K. (1), w związku z jego nieusprawiedliwioną nieobecnością w ramach czynności prowadzonych w toku dochodzenia Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. przesłała r.pr. D. K. (1) postanowienie o przedstawieniu zarzutów wraz z pouczeniem o obowiązkach i uprawnieniach. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego zarzuciła r.pr. D. K. (1), że będąc wpisanym na listę radców prawnych dopuścił się zachowania sprzecznego z zasadami etyki radcy prawnego poprzez nieinformowanie klienta o przebiegu sprawy oraz niepodjęciu czynności wymaganych w sprawie, w szczególności złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku pomimo wyznaczenia go jako pełnomocnika z urzędu skarżącej, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na naruszeniu art. 6, art. 8, art. 12 ust.1, art. 44 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

W dniu 23 października 2017 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. przeprowadziła oględziny akt sprawy prowadzonej przez Wojewódzki Sąd Administracyjny we W., III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (sygn. akt: IV SA/Wr/315/15), w której to r.pr. D. K. (1) został wyznaczony z urzędu jako pełnomocnik skarżącej.

W wyniku przeprowadzonych w trakcie dochodzenia czynności Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. doszła do przekonania o braku popełnienia przez r.pr. D. K. (1) przewinienia dyscyplinarnego polegającego na niepodjęciu czynności wymaganych w sprawie, w szczególności złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku pomimo wyznaczenia go jako pełnomocnika z urzędu skarżącej. W związku z powyższym w dniu 2 stycznia 2018 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. umorzyła dochodzenie co do w/w zarzutu wobec stwierdzenia, że czyny r.pr. D. K. (2) nie zawiera znamion przewinień dyscyplinarnych (art. 17 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych).

Na powyższe postanowienie o umorzeniu dochodzenia w dniu 31 stycznia 2018 r. do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. wpłynęło odwołanie A. W., w którym to skarżąca podniosła, że postanowienie o umorzeniu dochodzenia nie dotyczy zarzutów, które zostały zawarte w jej skardze tj. nie realizowania obowiązku przez r.pr. D. K. (1) kontaktowania się i informowania o stanie sprawy.

Mając na uwadze powyższe, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Po przeprowadzeniu posiedzenia Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stwierdził, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozpoznając odwołanie skarżącej, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w pełni podzielił stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W.. Postanowienie o umorzeniu dochodzenia co do części przedstawionych r.pr. D. K. (1) zarzutów wydane zostało zasadnie i odpowiada przepisom prawa.

Należy zaznaczyć, że postanowienie z dnia 2 stycznia 2018 r. wydane przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. dotyczy wyłącznie drugiego z zarzutów przedstawionych r.pr. D. K. (1) tj. niepodjęcia czynności wymaganych w sprawie, w szczególności nie złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku pomimo wyznaczenia go jako pełnomocnika z urzędu. Co do pierwszego zarzutu sprowadzającego się do braku informowania i kontaktowania się r.pr. D. K. (1) ze skarżącą nie nastąpiło umorzenia dochodzenia co wynika jednoznacznie z treści samego postanowienia o umorzenia dochodzenia, jak również zostało wskazane przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. w uzasadnieniu tego postanowienia ("Niniejsze postanowienie dotyczy jedynie drugiego z zarzucanych radcy prawnego czynów").

Zgodnie z art. 64 ust. 1 radcowie prawni podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych. Wskazać także

należy, że zgodnie z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych w sprawach nieuregulowanych w tej ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego, a tym samym i art. 17 § 1 kpk określający negatywne przesłanki procesowe, których zaistnienie skutkuje m.in. umorzeniem postępowania. Zgodnie z art. 17 § 1 pkt 1 kpk nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy czynu nie popełniono albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia (przewinienia dyscyplinarnego).

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z pierwszą przesłanką, o której jest mowa w art. 17 § 1 pkt 1 kpk sprowadzającą się do sytuacji, w której to zebrane dowody nie umożliwiają przyjęcia, iż czynu opisanego w zarzucie nie popełniono.

W ocenie sądu czynności przeprowadzone w trakcie dochodzenia przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. w szczególności przeprowadzenie oględzin akt sprawy prowadzonej przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym we W., III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (sygn. akt: IV SA/Wr/315/15) nie potwierdziły popełnienia przez r.pr. D. K. (1) drugiego z zarzucanych czynów tj. niepodjęcia czynności wymaganych w sprawie, w szczególności nie złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku pomimo wyznaczenia go jako pełnomocnika z urzędu. Z akt sprawy prowadzonej przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym we W. wynika, że r.pr. D. K. (1) podejmował czynności wymagane potrzebą prowadzenia sprawy i zgodnie z interesem reprezentowanej strony. W toku sprawy r.pr. D. K. (1) zwrócił się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we W. o przesłanie kopii akt sprawy, stawiał się na rozprawie w dniu 10 marca 2016 r., złożył wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku WSA (...) z dnia 31 marca 2016 r. i jego doręczenie na adres prowadzonej kancelarii (sygn. akt: IV/SA/Wr 315/15), jak również sporządził i wniósł skargę kasacyjną od wyroku WSA (...) do Naczelnego Sądu Administracyjnego (...).

Dodatkowo należy nadmienić, że w trakcie przeprowadzonego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego dochodzenia nie dopuszczono się błędów, w konsekwencji, których mogłoby być uchylone zaskarżone postanowienie. Mając na uwadze powyższe ustalenia, nie znajdując podstaw do uchylecia zaskarżonego postanowienia i podzielając pogląd Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że odwołanie skarżącej nie zasługuje na uwzględnienie

O kosztach postępowania w przedmiotowej sprawie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

Niniejsze postanowienie jest prawomocne, nie przysługuje od niego środek zaskarżenia.